

*a***GUNASEGARAN VISVANATHAN****lwn.****TIMBALAN MENTERI DALAM NEGERI & YANG LAIN***b***MAHKAMAH TINGGI MALAYA, KUALA LUMPUR****AHMAD MAAROP H****[PERMOHONAN JENAYAH NO: 44-42-2003]****3 MAC 2004***c*

TAHANAN PENCEGAHAN: *Tahanan - Permohonan writ habeas corpus - Ordinan Darurat (Ketenteraman Awam & Mencegah Jenayah) 1969 s. 4(1) - Tahanan diasas kepada hanya satu kesalahan yang melibatkan kekerasan - Sama ada boleh dipersoalkan - Mencabar kewajaran tahanan - Sama ada mencabar 'subjective satisfaction' Menteri - Sama ada dilarang oleh Ordinan*

d

Pemohon, yang ditahan di Pusat Pemulihan Akhlak di bawah s. 4(1) Ordinan Darurat (Ketenteraman Awam & Mencegah Jenayah) 1969 ('Ordinan'), telah memohon untuk suatu writ *habeas corpus* bagi pembebasannya. Di pendengaran, pemohon membangkitkan isu bahawa penahanannya adalah tak sah oleh kerana tuduhan yang menjadi asas kepada penahanannya hanya merujuk kepada satu kesalahan sahaja. Menurut pemohon, keadaan ini tidak mewajarkan beliau ditahan di bawah s. 4 Ordinan kerana biasanya perintah-tahanan yang dibuat untuk menahan orang-orang tahanan di Pusat Pemulihan Akhlak di bawah Ordinan melibatkan tuduhan lebih dari satu kesalahan. Responden berhujah bahawa permohonan harus ditolak kerana apa yang dipersoalkan pemohon tidak melibatkan kecacatan prosedur, tetapi 'subjective satisfaction' Menteri Dalam Negeri, yang mana ianya tidak dibenarkan oleh undang-undang.

*e**f***Diputuskan (menolak permohonan):***g*

[1] Permohonan tidak bermerit dan penahanan pemohon adalah sah di sisi undang-undang. (ms 203 d)

h

[2] Timbalan Menteri Dalam Negeri telah berpuas hati bahawa pemohon adalah seorang ahli kumpulan penjenayah yang telah melakukan kegiatan jenayah yang melibatkan kekerasan, dan adalah perlu pemohon ditahan dengan tujuan untuk mencegahnya daripada melakukan perbuatan jenayah yang melibatkan kekerasan. Timbalan Menteri Dalam Negeri telah berpuas hati sedemikian berdasarkan kepada laporan lengkap siasatan yang berkaitan dengan aktiviti pemohon yang telah diterima oleh beliau mengenai tangkapan dan penahanan pemohon. (ms 198 a-d)

i

[2a] Initiapati cabaran yang ditimbulkan oleh pemohon adalah bahawa penahanannya tidak wajar kerana hanya terdapat satu sahaja kesalahan yang dinyatakan di bawah tuduhan-tuduhan yang berasaskannya perintah tahanan dibuat, dan bahawa tidak terdapat sebarang rekod jenayah lampau terhadapnya. Dalam mengemukakan hujah ini, pemohon sebenarnya telah mempersoalkan asas faktual penahanannya, iaitu tentang kekuatan dan kualiti asas-asas penahanannya. Dengan lain perkataan, pemohon telah mempersoalkan ‘subjective satisfaction’ Timbalan Menteri Dalam Negeri dalam membuat perintah. Ini tidak dibenarkan di bawah s. 7C(1) Ordinan. (ms 198 f)

Kes-kes yang dirujuk:

Chin Wee Yee v. Menteri Dalam Negeri, Kuala Lumpur, Ministry Of Home Affairs & Satu Lagi [1998] 3 CLJ 549 CA (**dirujuk**)

Henry Arumanathan v. Deputy Minister Of Home Affairs & Ors [1995] 1 CLJ 683 HC (**dirujuk**)

Mohamad Ezam Mohd Noor v. Ketua Polis Negara & Other Appeals [2002] 4 CLJ 309 FC (**dirujuk**)

Murugan Palanisamy & Ors v. Deputy Minister Of Home Affairs & Ors [2000] 1 CLJ 147 HC (**dirujuk**)

Re Yap Chin Hock v. Minister Of Home Affairs & Anor [1989] 2 CLJ 860 HC (**dirujuk**)

Yeap Hock Seng v. Minister For Home Affairs, Malaysia & Ors [1975] 2 MLJ 279 (**dirujuk**)

Perundangan yang dirujuk:

Emergency (Public Order & Prevention of Crime) Ordinance 1969, s. 4(1)

Dilaporkan oleh WA Sharif

PENGHAKIMAN

Ahmad Maarop H:

Melalui notis usul (kandungan 3), pemohon memohon untuk suatu writ *habeas corpus* terhadap penahanannya di bawah Ordinan Darurat (Ketenteraman Awam & Mencegah Jenayah) 1969 (Emergency Public Order & Prevention of Crimes) Ordinance 1969, [dalam penghakiman ini disebut sebagai “Ordinan tersebut”].

Pemohon telah ditahan selama dua tahun mulai 29 Julai 2002, di Pusat Pemulihan Akhlak Simping Renggam, berdasarkan perintah tahanan bertarikh 29 Julai 2002 [eks. “GV1” kandungan 4] yang dibuat oleh Timbalan Menteri Dalam Negeri di bawah Ordinan tersebut.

- a* Alasan-alasan yang atasnya perintah itu dibuat ialah bahawa:
- Kamu adalah seorang ahli kumpulan penjenayah yang telah melakukan kegiatan jenayah yang melibatkan kekerasan.
- b* Tuduhan yang menjadi asas perintah tahanan terhadap pemohon adalah seperti berikut:
- Bahawa kamu pada 17.5.2002, jam lebih kurang 8.00 malam, kamu bersama 5 orang rakan sejenayah kamu dengan bersenjatakan batang besi paip dan batu-bata telah menyerang 3 orang mangsa di rumah No. 1, Batu 3 3/4, Jalan Sungai Besi, Kuala Lumpur. Akibat dari serangan tersebut dua orang mangsa iaitu seorang perempuan tua bernama Wong Look Mooi berumur 62 tahun, anak lelakinya bernama Yong Thian Wah berumur 30 tahun telah mendapat cedera parah di bahagian kepala dan telah meninggal dunia di Hospital Universiti Kebangsaan Malaysia, Kuala Lumpur. Manakala seorang lagi mangsa mendapat cedera di bahagian siku kiri dan mata kanan.
- c*
- d* Di awal permulaan perbicaraan dalam permohonan ini, peguam pemohon telah memberitahu mahkamah bahawa pihak-pihak dalam kes ini telah bersetuju bahawa satu persoalan sahaja perlu dibicarakan dalam kes ini, iaitu, sama ada tuduhan-tuduhan yang berasaskannya tahanan dibuat, yang mengandungi pernyataan fakta mengenai satu kesalahan sahaja adalah memadai untuk
- e* mewajarkan pemohon ditahan di Pusat Pemulihan Akhlak di bawah s. 4 Ordinan tersebut. Perkara ini telah disahkan oleh Peguam Kanan Persekutuan yang mewakili responden-responden.
- Hujah Peguam Pemohon**
- f* Peguam pemohon berhujah bahawa dalam kes ini terdapat hanya satu pertuduhan sahaja terhadap pemohon. Menurutnya, sebelum ini pemohon tidak pernah melakukan apa-apa kesalahan. Menurut peguam, biasanya perintah-perintah tahanan yang dibuat untuk menahan orang-orang tahanan di Pusat Pemulihan Akhlak di bawah Ordinan tersebut melibatkan tuduhan bagi lebih dari satu kesalahan. Sehubungan ini, peguam pemohon berhujah bahawa tahanan
- g* yang berdasarkan kepada perintah tahanan yang melibatkan satu kesalahan sahaja adalah tidak memadai di bawah satu undang-undang.
- Menurut peguam, s. 4(1) Ordinan tersebut memperuntukkan bahawa seseorang itu perlu dihantar ke Pusat Tahanan untuk mencegah orang itu daripada melakukan kegiatan jenayah berunsur kekerasan. Peguam menambah bahawa
- h* jika ada rekod bahawa pemohon telah melakukan lebih dari satu kesalahan jenayah atau pernah ada rekod kesalahan jenayah yang lampau, mungkin perintah tahanan itu sah. Tetapi, menurut peguam, dalam kes ini tidak ada bukti
- i*

untuk menunjukkan bahawa pemohon telah melakukan kesalahan-kesalahan jenayah lain. Peguam berhujah bahawa perintah tahanan dalam kes ini telah dibuat atas andaian bahawa mungkin pemohon akan melakukan jenayah lain. Sebagai tambahan, peguam juga berhujah bahawa dalam kes ini pemohon tidak terlibat dalam kejadian yang disebutkan di bawah tuduhan-tuduhan yang berasaskannya perintah tahanan itu telah dibuat. Peguam telah merujuk kepada perenggan 8, afidavit pemohon (kandungan 4) dan perenggan 4, afidavit Dato Krishna Murthi Perumal (kandungan 13) dan berhujah bahawa kejadian ini tidak disengajakan. Peguam berhujah bahawa oleh kerana pernyataan pemohon dalam kandungan 4 dan apa yang dinyatakan dalam kandungan 13 telah tidak disangkal, ini bererti pemohon tidak terlibat dengan kesalahan jenayah tersebut. Peguam telah mengemukakan sebagai otoriti, kes *Murugan Palanisamy & Ors v. Deputy Minister Of Home Affairs & Ors* [2000] 1 CLJ 147.

Meneruskan hujahnya, peguam pemohon menyatakan bahawa terdapat *mala fide* di pihak yang menahan kerana tidak diberi sebab kenapa “ordinary process of criminal law” telah tidak digunakan.

Dalam hujah balasnya memohon supaya permohonan pemohon ditolak, Peguam Kanan Persekutuan berhujah secara intipatinya bahawa apa yang dipersoalkan oleh pemohon dalam kes ini bukanlah satu kecacatan dari segi prosidur, tetapi subjective satisfaction Menteri Dalam Negeri. Ini menurutnya, tidak boleh dilakukan. Kes *Chin Wee Yee v. Menteri Dalam Negeri, Kuala Lumpur, Ministry Of Home Affairs & Satu Lagi* [1998] 3 CLJ 549 dan kes *Henry Arumanathan v. Deputy Minister Of Home Affairs & 2 Ors* [1995] 1 CLJ 683 telah dikemukakan sebagai otoriti.

Seksyen 4(1) Ordinan tersebut memperuntukkan:

If the Minister is satisfied that with a view to preventing any person from acting in any manner prejudicial to public order it is necessary that that person should be detained, or that it is necessary for the suppression of violence or the prevention of crimes involving violence that that person should be detained, the Minister shall make an order (hereinafter referred to as a “detention order”) directing that that person be detained for any period not exceeding two years.

Dalam perintah tahanan yang dibuat terhadap pemohon di bawah s. 4(1) Ordinan tersebut [eks. GV1, kandungan 4] Timbalan Menteri Dalam Negeri menyatakan:

BAHAWASANYA saya, berpuashati yang perintah ini adalah perlu dibuat ke atas orang yang namanya tersebut di bawah ini dengan tujuan hendak mencegah beliau daripada melakukan perbuatan jenayah yang melibatkan kekerasan.

a Timbalan Menteri Dalam Negeri telah berpuashati sedemikian itu berdasarkan kepada laporan lengkap siasatan yang berkaitan dengan aktiviti pemohon yang telah diterima oleh beliau mengenai tangkapan dan penahanan pemohon. Daripada laporan lengkap penyiasatan yang telah diterima oleh beliau itu, Timbalan Menteri Dalam Negeri telah berpuashati bahawa pemohon adalah

b seorang ahli kumpulan penjenayah yang telah melakukan kegiatan jenayah yang melibatkan kekerasan dan adalah perlu pemohon ditahan dengan tujuan untuk mencegahnya daripada melakukan perbuatan jenayah yang melibatkan kekerasan. Ini jelas dari perenggan 6, afidavit Timbalan Menteri Dalam Negeri [kandungan 6]:

c Daripada laporan lengkap penyiasatan yang berkaitan dengan aktiviti Pemohon yang telah saya terima mengenai tangkapan dan penahanan Pemohon, saya telah berpuashati bahawa Pemohon adalah seorang ahli kumpulan penjenayah yang telah melakukan kegiatan jenayah yang melibatkan kekerasan dan adalah perlu Pemohon ditahan dengan tujuan-tujuan hendak mencegah beliau daripada

d melakukan perbuatan jenayah yang melibatkan kekerasan. Seterusnya saya telah membuat satu Perintah Tahanan di bawah Seksyen 4(1) Ordinan Darurat (Ketenteraman dan Mencegah Jenayah), 1969 bertarikh 29.7.2002 yang mengarahkan supaya Pemohon ditahan bagi tempoh 2 tahun mulai dari 29.7.2002 (selepas ini dirujuk sebagai "Perintah Tahanan tersebut") di Pusat Pemulihan akhlak Simpang Renggam, Johor (selepas ini dirujuk sebagai "PPA Simpang Renggam"). Satu salinan Perintah Tahanan tersebut adalah sepertimana yang

e dilampirkan dan ditandakan sebagai ekshibit "GV-1" di dalam afidavit Pemohon.

Daripada hujah peguam pemohon yang telah dinyatakan di awal penghakiman ini, pemohon menyatakan bahawa perintah tahanan itu tidak wajar dibuat kerana terdapat satu kesalahan sahaja yang dinyatakan di bawah tuduhan-tuduhan yang

f berasaskannya perintah tahanan itu telah dibuat dan bahawa tidak terdapat rekod jenayah lampau terhadapnya. Itulah intipati cabaran yang ditimbulkan oleh pemohon melalui peguamnya. Ertinya, pemohon mempersoalkan asas faktual penahanan itu. Pemohon mempersoalkan tentang kekuatan dan kualiti asas-asas bagi tahananannya. Pada hemat saya dengan berbuat demikian, pemohon

g sebenarnya mempersoalkan subjective satisfaction Timbalan Menteri Dalam Negeri. Ini tidak dibenarkan di bawah s. 7C(1) Ordinan tersebut:

h There shall be no judicial review in any court of, and no court shall have or exercise any jurisdiction in respect of, any act done or decision made by the Yang di-Pertuan Agong or the Minister in the exercise of their discretionary power in accordance with this Ordinance, save in regard to any question on compliance with any procedural requirement in this Ordinance governing such act or decision.

i

Pandangan ini juga disokong oleh penghakiman dalam kes *Henry Arumanathan v. Deputy Minister Of Home Affairs & 2 Ors* [1995] 1 CLJ 683. Cabaran yang hampir serupa telah ditimbulkan oleh peguam pemohon dalam kes itu. Dalam penghakimannya, Mohd Hishamudin PK (pada masa itu) menyatakan di muka surat 685-686:

Encik George, at the outset of his submission, concedes that by reason of the above provisions, he could only submit on procedural defects. And he submits that there is a procedural defect which renders the order *ultra vires* the Ordinance. *He argues that since the allegations of fact only mention of a single act of murder and not of a series of murder, and do not state that the applicant is likely to commit murder in the future therefore, for the Minister to state in the order that the purpose of the detention is to prevent ("mencegah") the applicant from acting in any manner prejudicial to public order, is illogical: you cannot prevent something that had already been committed; it only goes to show that the Minister had not applied his mind to the facts and had acted in a mechanical fashion in making the order.* However, learned Counsel, having made such a criticism, did not proceed to state what, in his view, should have been the appropriate "purpose" to be stated in the order. Should the purpose be "for the suppression of violence", or should it be for "the prevention of crimes involving violence" - to use the words as found in s. 4(1)? Instead, Encik Gorge only says (to quote him), "If I may add, no one can tell the Minister how to draft the order or the allegations of fact." And thereafter, he goes on to remark that (again to quote learned Counsel) "the Minister had used the right Ordinance for the wrong purpose."

In my view, and with respect to learned Counsel, **I cannot accept his contention that his submission concerns only a point of procedure.** I fail to see how the question as to whether or not the factual basis of the order, as disclosed by the Minister supports or is consistent with the Minister's purpose (in ordering the detention) could be regarded as a procedural issue (and hence falls within the Court's power to review). *To my mind learned Counsel's criticism strikes not at the procedural aspect of the detention order but at the exercise of judgment on the part of the Minister in determining the purpose of the detention. In other words, learned Counsel, by his argument, is in effect, inviting this Court to examine the factual basis of the Minister's declared satisfaction in the detention order. I must decline the invitation. For clearly ss. 7C and 7D preclude this Court from embarking upon such an examination.*

Accordingly this application is dismissed. The four other kindred applications shall abide by this decision. (Tekanan ditambah).

Dalam pandangan saya, kes *Murugan Palanisamy & Ors v. Deputy Minister Of Home Affairs & Ors* [2000] 1 CLJ 197, yang telah dirujuk oleh peguam pemohon untuk menyokong hujahnya boleh dibezakan. Terdapat dua alasan yang diberi oleh mahkamah tentang mengapa permohonan untuk writ *habeas corpus*

- a* telah dibenarkan dalam kes itu. Pertama, mahkamah mendapati bahawa dari keterangan affidavit yang dikemukakan, terdapat kesamaran tentang sama ada Menteri telah merujuk kepada bahagian pertama atau bahagian kedua di bawah s. 4(1) Ordinan tersebut, di dalam membuat perintah tahanan. Dalam kes di hadapan saya ini soal sedemikian tidak timbul. Seperti yang telah dinyatakan
- b* dalam kes ini adalah jelas bahawa pemohon telah ditahan untuk mencegahnya dari melakukan perbuatan jenayah yang melibatkan kekerasan. Alasan kedua yang diberikan oleh mahkamah dalam kes *Murugan Palanisamy* itu ialah bahawa Timbalan Menteri dalam affidavitnya telah gagal menimbangkan kenapa pendakwa jenayah telah tidak dilakukan memandangkan terdapat hanya satu
- c* kesalahan dalam pengataatan fakta-fakta terhadap pemohon [lihat muka surat 152 penghakiman itu]. Dalam pandangan saya, adalah sukar diramalkan bahawa Mahkamah Tinggi dalam kes itu akan membuat keputusan yang sama jika mahkamah itu berhadapan hanya dengan alasan itu sahaja [bukan dua alasan seperti yang telah terjadi dalam kes itu]. Tambahan pula, berkaitan dengan
- d* alasan kedua itu, penghakiman dalam beberapa kes lain telah tidak dirujuk kepada mahkamah itu. Kes-kes tersebut ialah *Chin Wee Yee v. Menteri Dalam Negeri, Kuala Lumpur, Ministry Of Home Affairs & Satu Lagi* [1998] 3 CLJ 549, *Re Yap Chin Hock v. Minister Of Home Affairs & Anor* [1989] 2 CLJ 860 dan *Yeap Hock Seng @ Ah Seng v. Minister For Home Affairs, Malaysia & Ors* [1975] 2 MLJ 279.
- e* Dalam kes *Yeap Hock Seng v. Minister For Home Affairs*, pemohon telah ditangkap pada 27 Mac 1975 di Kuala Kurau bersama-sama dengan lima orang yang lain kerana disyaki melakukan pembunuhan. Pada 16 April 1975, pemohon dan lima orang yang lain itu telah dituduh di Mahkamah Majistret Parit Buntar
- f* dengan pertuduhan membunuh di bawah s. 302 Kanun Keseksaan. Siasatan awal [Preliminary Inquiry] dalam kes itu yang dijadual berlangsung pada 23 Jun 1975, telah ditangguhkan ke 13 Ogos 1975 atas permohonan pihak pendakwa. Pada 13 Ogos 1975 atas permohonan pihak pendakwa, siasatan awal telah ditangguhkan pula ke 20 Ogos 1975. Pada 20 Ogos 1975, pihak pendakwa telah memohon mahkamah memberikan perintah untuk melepaskan
- g* (discharge) pemohon dan 5 orang lain itu. Majistret telah membebaskan mereka. Apabila pemohon berjalan keluar dari bangunan mahkamah, dia telah ditangkap dan dibawa ke Balai Polis Parit Buntar di mana perintah tahanan yang dibuat oleh Menteri Dalam Negeri di bawah s. 4(1) Ordinan tersebut telah diterangkan kepada pemohon. Pemohon seterusnya telah ditahan di Kem Tahanan Pulau
- h* Jerejak. Dalam penghakimannya menolak permohonan *habeas corpus*, Abdool Cader H. (Pada masa itu) menyatakan:
- i* It might perhaps be open to the applicant to suggest that the circumstances surrounding his case might possibly reflect some suspicion of *mala fides* but this cannot be taken for granted or considered sufficient proof by itself. It is my

considered view that the object and ambit of the Ordinance is such and the purposes specified in section 4(1) so wide as to negate any right in the applicant in the circumstances of his case to demand that the grave question of his guilt or innocence on the tentative charge of murder should be left to the court and the jury-box as the sanctuary of his life and liberty and not submerged in the amplitude of prevention detention on the basis of executive discretion and satisfaction conceived in the mind of the Minister or perhaps animated in his breast within the purview of the prescribed statutory provision on relevant grounds. *Mere circumvention of the ordinary process of law cannot by itself amount to mala fides as otherwise this would in most cases virtually result in rendering moribund and impotent the laws legally enacted to provide for preventive detention for specified purposes.* (Tekanan ditambah).

a

b

c

Penghakiman tersebut telah dirujuk dalam kes *Re Yap Chin Hock v. Minister Of Home Affairs & Anor*, di mana di dalam penghakimannya di ms. 868-869, Edgar Joseph JR. H (pada masa itu) telah menyatakan:

Finally, it was argued that the Detention Order and the Extention Order were passed in a mechanical fashion in that the Minister had not kept present in his mind the question whether it was necessary to make such orders when an ordinary criminal prosecution could well have served the purpose. My attention was drawn by Counsel to the Indian Supreme Court decision of *Kanchanlal v. State of Gujarat* AIR [1979] SC 1945.

d

In my opinion, this ground seeks to question the subjective satisfaction of the Minister and so falls within the prohibition imposed by *Karam Singh (ibid)*. Also, the ordinary criminal laws of the country and the statutes relating to preventive detention are not substitutes for each other but are complimentary.

e

As was said in the case of *Yeap Hock Seng v. Minister for Home Affairs Malaysia* [1975] 2 MLJ 279:

f

Mere circumvention of the ordinary process of law cannot by itself amount to mala fides as otherwise this would in most cases virtually result in rendering moribund and impotent the laws legally enacted to provide for preventive detention for specific purposes.

g

Penghakiman dalam *Re Yap Chin Hock* itu telah dirujuk oleh Mahkamah Rayuan dalam *Chin Wee Yee v. Menteri Dalam Negeri* di mana dalam penghakimannya di ms. 555, Ahmad Fairuz HMR (pada masa itu) telah menyatakan:

Perkara terakhir yang diketengahkan oleh perayu ialah berkaitan kesalahan dan/atau jenayah yang dilakukan oleh perayu. Dihujjahkan bahawa kesalahan itu adalah kesalahan di bawah Kanun Keseksaan dan/atau Ordinan Kesalahan-kesalahan Kecil Sarawak (Cap 56). Oleh kerana itu perayu berpendapat bahawa beliau sepatutnya dituduh di dalam mahkamah atas kesalahan di bawah statut-

h

i

- a* statut itu. Kerana tidak dihadapkan ke mahkamah. Perayu, oleh itu, telah dinafikan haknya untuk membela dirinya di dalam mahkamah. Ini, katanya adalah bertentangan dengan dasar awam dan prinsip kesamarataan di sisi undang-undang seperti yang dijamin oleh Perkara 8 Perlembagaan Persekutuan. Masakan ianya tidak, tegas perayu, manakala ada yang melakukan kesalahan itu dituduh di bawah Kanun Keseksaan atau Ordinan Kesalahan-Kesalahan Kecil Sarawak (Cap 56),
- b* dan ada pula yang diambil tindakan di bawah Akta itu. Untuk memperkukuhkan hujjah ini, peguam terpelajar perayu telah utarkan kes *B. Narasimhalu Chettiar and Others v. The Central Government and Others* (AIR 1976 Vol. 63 Madras 224). Penelitian kes itu akan menunjukkan bahawa mahkamah dalam kes itu menimbangkan kesan kaedah 3(ee) Gold Control (Licensing of Dealers) Rules (1969). Dalam pertimbangannya itu, Ismail, H antara lainnya, telah menyatakan
- c* “..., depending upon the particular point of time, at which an application is made, the rule will have to be applied differently to different individuals ..”. Jelaslah kes itu melibatkan pemakaian suatu kaedah atau undang-undang terhadap individu-individu. Dan pemakaian undang-undang yang sama itu dibuat secara berlainan kepada individu-individu yang berlainan. Rayuan ini, bagaimanapun melibatkan dua bentuk undang-undang iaitu akta itu sebagai suatu bentuk dan
- d* Kanan Keseksaan dan/atau Ordinan Kesalahan-Kesalahan Kecil Sarawak (Cap 56) sebagai bentuk yang satu lagi. Kedua-dua bentuk undang-undang ini adalah saling maujud (complimentary). Begitulah ditegaskan oleh Edgar Joseph Jr., H (ketika itu) dalam kes *Re Yap Chin Hock v. Minister of Home Affairs & Anor* [1989] 2 CLJ 860 di ms 869). *Persoalan yang kurang lebih sama telah*
- e* *dibangkitkan dalam kes Re Yap Chin Hock itu - iaitu pendakwaan mengikut undang-undang jenayah biasa dan tindakan tahanan pencegahan di bawah Dangerous Drugs (Special Preventive Measures) Act 1985. Dalam hal ini Edgar Joseph Jr., H telah menyatakan “It follows that an order of preventive detention is not illegal simply because the minister had failed to consider whether an ordinary criminal prosecution could well have served the purpose ...”. Dengan*
- f* *ini, jelaslah juga bahawa hujjah ini tidak bermerit. Apatah lagi dengan ketiadaan keterangan yang mendedahkan bahawa Timbalan Menteri telah gagal mengambilkira hal pendakwaan jenayah itu. [Tekanan ditambah].*

Oleh yang demikian adalah jelas bahawa suatu perintah tahanan preventive itu

g tidaklah menjadi tidak sah di sisi undang-undang hanya kerana Menteri telah gagal mempertimbangkan bahawa pendakwaan jenayah biasa pun adalah memadai. Sehubungan ini juga saya tidak nampak bagaimana affidavit Dato’ Krishna Murthi Perumal (kandungan 13) dapat membantu kes pemohon. Perenggan 5 dan 6 affidavit tersebut mengandungi pandangan peribadi deponen affidavit tersebut yang lebih merupakan hujah undang-undang. Pada hemat saya,

h jawapan kepada persoalan-persoalan yang ditimbulkan di perenggan 5 dan 6 affidavit tersebut boleh didapati dari otoriti-otoriti yang telah pun dirujuk dalam penghakiman ini. Selain itu, deponen kandungan 13 adalah seorang ahli

i

perniagaan yang juga merupakan majikan kepada pemohon. Beliau sendiri pun tidak menjalankan apa-apa siasatan kerana selaku seorang ahli perniagaan, itu bukan bidang dan tugas beliau. Apa yang diikrarkan oleh beliau mengenai pemohon di perenggan 3 kandungan 13 adalah setakat “sepanjang penyiasatan” beliau sahaja. Pandangan beliau bahawa “apa yang berlaku dan dituduhkan ke atas pemohon adalah satu kejadian fakta yang tidak disengajakan” adalah pandangan peribadi beliau tanpa dinyatakan asas-asasnya. Saya tidak fikir apa yang diikrarkan oleh beliau dalam kandungan 13 dan apa yang diikrarkan oleh pemohon sendiri dalam kandungan 4 adalah memadai untuk menyangkal pertimbangan dan keputusan subjective Timbalan Menteri Dalam Negeri yang telah dibuat berdasarkan kepada laporan lengkap penyiasatan yang telah dibuat oleh pihak polis berkaitan dengan aktiviti dan penangkapan pemohon.

Huraian yang telah saya beri setakat ini adalah mencukupi untuk saya memutuskan bahawa tidak terdapat merit dalam permohonan pemohon dan bahawa penahanan pemohon adalah sah. Walau bagaimanapun untuk melengkapkan penghakiman ini terdapat satu lagi perkara yang perlu diperkatakan.

Dalam hujahnya, peguam pemohon juga menyatakan bahawa berdasarkan kepada kes *Mohamad Ezam*, Mahkamah boleh menyoal subjective satisfaction Menteri. Peguam tidak pula merujuk bahagian mana dalam penghakiman dalam kes tersebut yang memutuskan sedemikian. Saya tidak dapat menerima hujah ini. Saya fikir kes yang dimaksudkan oleh peguam pemohon ialah *Mohamad Ezam Mohd Noor v. Ketua Polis Negara & Other Appeals* [2002] 4 CLJ 309. Kes tersebut melibatkan lima orang perayu yang merupakan aktivis/reformis yang bekerjasama dengan bekas Timbalan Perdana Menteri Malaysia, Datuk Seri Anwar Ibrahim. Pada 11 dan 12 April 2001, mereka telah ditangkap dan ditahan di bawah s. 73(1) Akta Keselamatan Dalam Negeri 1960 (ISA). Di antara isu-isu pokok yang diputuskan oleh Mahkamah Persekutuan ialah Keesahan tahanan perayu-perayu yang dibuat oleh pihak polis di bawah s. 73(1) ISA. Sehubungan ini persoalan yang timbul ialah sama ada pra syarat di bawah s. 73(1) ISA adalah objektif - oleh itu mahkamah adalah berkewajipan untuk meneliti keesahan dan kewajaran kepercayaan responden bahawa terdapatnya alasan-alasan untuk mewajarkan penahanan perayu-perayu di bawah s. 8(1) ISA. Mahkamah Persekutuan telah memutuskan bahawa unsur-unsur di bawah s. 73(1) ISA adalah bersifat objektif.

Oleh itu mahkamah berhak untuk mengkaji semula kecukupan dan kewajaran alasan-alasan untuk mewajarkan penahanan perayu-perayu tersebut di bawah s. 8 ISA, dan bahawa perayu-perayu telah bertindak atau hampir atau

- a* berkemungkinan akan bertindak dengan cara yang boleh membawa kemudaratan kepada keselamatan Malaysia. Seksyen 73(1) ISA memperuntukkan kuasa kepada seorang pegawai polis untuk menangkap tanpa waran dan pra-syarat mengenainya. Seksyen tersebut menyatakan:
- b* Any police officer **may without warrant arrest** and detain pending enquiries any person in respect of whom he **has reason to believe**:
- (a) that there are grounds which would justify his detention under section 8; and
- (b) that he has acted or is about to act or is likely to act in any manner
- c* prejudice to the security of Malaysia or any part thereof or to the maintenance of essential services therein or to the economic life thereof.

Seksyen 8 ISA pula memperuntukkan:

- d* If the Minister is satisfied that the detention of any person is necessary with a view to preventing him from acting in any manner prejudicial to the security of Malaysia or any part thereof or to the maintenance of essential services therein or to the economic life thereof, he may make an order (hereinafter referred to as a detention order) directing that that person be detained for any period not exceeding two years.
- e* Mengenai s. 73(1) ISA, dalam penghakimannya dalam kes *Mohamad Ezam Mohd Nor*, Mohamad Dzaidin Khn, menyatakan di ms. 329:
- I pause to say that I have had the advantage of reading the draft judgment of Abdul Malek FCJ and I agree entirely with his view that the test for s. 73 ISA is an objective test following *Chng Suan Tze (supra)* and as such I can examine
- f* the various affidavits for the purpose of determining *mala fide* on whether the power under s. 73 was exercised improperly by the respondent.

Dalam penghakimannya pula, Steve Shim HB (Sabah dan Sarawak) menyatakan di ms. 342-343:

- g* Given the reasons stated above, I take the view that as the arrest and detention by the police officer entail the curtailment of the liberty of a subject involving, as I have said, a basic and fundamental right, *his exercise of discretion under s. 73(1) is therefore subject to the objective test and thus reviewable by a court of law. The decision of the police officer is objectively justiciable. This means that the Question whether a police officer has the required "reason to believe"*
- h* *when he makes the arrest and detention in reliance on s. 73(1) is objectively justiciable.* The burden is on the police officer to satisfy the court that the preconditions constituting the said section which set out the jurisdictional threshold requisite to the exercise of arrest and detention have been complied
- i*

with. Only if the preconditions specified therein are fulfilled can the police officer be said to have the rights flowing from the section: (see *Minister Of Law & Order & Ors v. Pavlicevic* [1989] SA 679). (Tekanan ditambah). a

Dalam penghakimannya pula, Abdul Malek Ahmad HMP mengatakan di ms. 379-380:

*However, for the third and fourth issues, I am more inclined to agree with learned counsel for the appellants that the test for s. 73 of the ISA is an objective test and I could enquire into the arresting officers' "reason to believe" when the appellants' arrests were effected relying on the affidavits and the affidavits in reply. As the appellants were never told of the grounds of their arrest and the arresting officers have not really explained the reasons for their belief and the interrogation officers have only made bare assertions hiding under the cloak of s. 16 of the ISA and **art. 151(3) of the Constitution**, resulting in all the evidence relating to the arrests and the interrogation after the arrests having no connection with the respondent's press statement, and since all the appellants had been denied access to legal representation throughout the whole period of the detention under s. 73 of the ISA as elaborated in the separate judgment of my learned sister Siti Norma Yaakob FCJ, and since I also agree with the conclusions in the draft judgments of my learned brothers, Mohamed Dzaiddin CJ, and Steve Shim Lip Kiong, CJSS, I can only conclude that this is indeed a proper case to hold the detention of all five appellants to be unlawful. (Tekanan ditambah).* b
c
d
e

Dalam pengamatan saya, soal sama ada subjective satisfaction Menteri di bawah s. 8 ISA boleh dipersoalkan, telah tidak diputuskan oleh Mahkamah Persekutuan. Sehubungan ini dalam penghakimannya, Steve Shim HB (Sabah dan Sarawak) menyatakan di ms. 339:

Given the enormous powers conferred upon police officers including minor officials such as guards and watchmen and the potentially devastating effect or effects arising from any misuse thereof, it could not have been a matter of accident that Parliament had thought it fit that the right of non-disclosure under s. 16 should only be confined to those personalities and circumstances falling within the ambit of Chapter II of the Act and not beyond. **It therefore makes sense that the subjective judgment accorded to the Minister under s. 8 cannot be extended to the police in the exercise of their discretion under s. 73(1).** (Tekanan ditambah). f
g

Perlu juga ditegaskan bahawa apabila rayuan perayu-perayu di dengar di Mahkamah Persekutuan, perayu kedua telah pun dibebaskan dari tahanan polis. Manakala perayu-perayu yang lain telah ditahan berdasarkan kuasa-kuasa Menteri di bawah s. 8, ISA. Sehubungan ini Steve Shim HB (Sabah and Sarawak) menyatakan di ms. 345: h

i

- a* For all the reasons stated, I find it appropriate to agree with the learned Chief Justice and my learned brother and sister judges in holding that the detentions of the appellants by the police under **s. 73(1) of the Act** are therefore unlawful. In the context, I agree that the appeals should be allowed and the appellants released accordingly. *However, as the undisputed facts show that the appellants, ie. 1st, 3rd, 4th and 5th appellants have now been detained by order of the Minister under s. 8 of the Act, the issue of whether or not to grant the writ of habeas corpus for their release from current detention does not concern us. That is a matter of a different exercise.* (Tekanan ditambah).
- b*

c Berdasarkan kepada alasan-alasan yang tersebut di atas, saya telah menolak permohonan pemohon dalam Notis Usul [kandungan 3].

d

e

f

g

h

i